

הזוהר

משינה כל מה שאני שואפת. בסח שישי לי תסביכים. אם לא היו לי הייתי לא נור מאלית.

השנים הארוכות הללו, רצופות המאמצים לקלוט את מה שדוברים אליה, לעקוב אחרי הרצאת המורה בכיתה, לא לאכזר חולייה בויכוח — חידונו את מוחה. ערמומיותה הסבצית לוטשה עד הגומה כמעט. היא פק חית, קצת יותר מהורושי לנערה בגילה. יותר בוגרת ברוחה, כמעט צינית.

בחמישית יצאתי בפעם הראשונה עם בן. מכיתה נבונה יותר. הוא היה הבן הכי יפה בנימנסיה. מאז מציקה לי שאלה: האם הבחורים הכי יפים, חייבים להיות גם הכי טיפשיים? הם באמת מוכרחים?

בסוף השישית ניכשלה עופרה בכחינה כי חימה. וכישלונות מכיאים אותה אל סף היאוש. היא רצתה לכרוח. להתחבא. שלא ימצאו אותה.

בת ה-17 נטשה את הגימנסיה, ונירשמה לבחינות בגרות אקסטרניות. הנערה היפה מודה כיום שזה היה משגה, משום שבעזבה את הגימנסיה, השאירה על הספלים את החברה בה גדלה. היא מצאה את עצמה לפתע, בפעם הראשונה בחייה, לבד. אביה נפטר כשהיתה בת 12, אחותה נישאה, אימה יצאה לעבוד. עופרה נישאה לבד עם השקט.

הפסיכולוגים קוראים למה שעבר על עופרה בשתי מילים באנאליות מאוד: משבר נפשי.

עופרה בגרה בבת אחת. פתאום ראתי את המציאות כמו שהיא. היא נראתה לי

„להיות צלמח?”

שואלת עופרה — שעדיין לא החליטה אם לחפון את התחביב למקצוע. אבל היא מרבה לצלם גם עתה. במיוחד בשפת הים, שם היא מקבצת מתנדבים, שיעמדו או ישכבו בפוזה פוטוגנית.

עופרה אינה שומעת את המילים. היא רואה אותן. היא יודעת לקרוא את זן משפתי הדוברים. אבל פעם, אולי, תשר בור את כספת הדממה בה היא נעולה. כך היא מאמינה. הרופאים אמרו שיש תקווה. שהכל יתכן. היא תסע לאמריקה. שם אפשר הכל.

הקטנים אינם סובלים

א תמור היה כך. היא דור שביעי בארץ מצד אמה, החלה לדבר בגיל תש"ע חודשים, וידעה לשיר בהיותה בת שנת יים. הגדולים שאלו אותה בצחוק אם ברצונה להיות זמרת ברדיו. עופרה בת השלוש אמרה שהיא רוצה.

ואו באה המחלה הנוראה. ילדים רבים מתו בשנת 47 מדלקת קרום המוח. במשך חודשים ארוכים חששו לחייה של הילדה בת השלוש. כשקמה ממיטת חוליה, השתייכה

עופרה סולץ

אפורה כליכך. היא לא ניראתה לי כך מ' הספסל בכיתה. משונה, אבל לא ידעתי עד אז כמה ילדותית הייתי לפני כן.

„יצאתי לרחוב לבד. בלי המלווים שלי. הכל בא בפתאומיות כליכך, בצורה מוחשית כליכך. בעצם, רק אז התחלתי להרגיש שאני שונה מאחרים. האנשים הזרים הסתכלו עלי בסקרנות, כשהייתי מדברת. רציתי לשחות אותם. באותה תקופה שנאתי אנשים, בצו-

„לא התאהבתי אך פעם ו”

אבל היו לה הרבה חברים. בתצלום זה היא נראית עם בנו של מורה הריקודים סאמי, בברכת השחיה של מלון אכריה.

רה שקשה לתאר. הסתייגתי מהם. פשוט ברחתי מהם. „הייתי יושבת בבית וחושבת כמה טיפשה היתה אימי, שלא נתנה לי ללמוד בבית ספר לחרשי-אילמים. מפני שסוף-סוף, מבחינה טכנית, אני שייכת להם. יש ביניהם אפילו כאלה ששומעים יותר טוב ממני. אכלתי אז את עצמי על שלא למדתי את השפה שלהם, ושעכשיו כבר מאוחר מדי. בין האנשים הרגילים — השומעים, הרגשתי אז כמו זרה. ציירתי אז לעצמי את העולם, כמו שני מחנות: מחנה החרשי-אילמים, מחנה האנשים הרגילים. ואני באמצע. זה היה טיפוס כזה.”

הפסיכים הם מרגיזים

סיומ חלף. מפני שעופרה היתה עקשנית, בעלת רצון-ברזל. היא התאוששה מכאונה, אמרה לעצמה שיש רק ברירה אחת: להתאמץ. היא חזרה לידידה שבאותה תקופה מסוימת ראתה בהם את איביה כי נפש.

היא סיימה כמעט את בחינות הבגרות, עבדה קורסים לטיפוח-החן, לאיפור, צילום. עופרה התחילה לעבוד בסוכנות לצילומי סירסומת. ביקשה שיצלמו גם אותה. סתם בשביל הכסף. צילמו. עופרה הסכה דוגמנית

„שונאת ספרים שיסחיים?”

טוענת עופרה, וקוראת את איין ראנד. מפני שזה באופנה. אבל הסופרים הלטיני ומופאסאן נעזרים עליה הרבה יותר מכל סופר אחד בעולם.

מדברת. ההורים, שניהם רואי-חשבון, הובי לו אותה לטובי הרופאים, שכרו מורה פרטית ללמדה להגות את המילים מחדש. עופרה רה למדה ריקוד אצל גרטוד קראוס. היא היא היתה כישרון בפאנסומימה, הופיעה לפני תלמידי בתריספר. למדה לפרוט על פסנתר. היא נירשמה לבית-ספר עממי רגיל, וישבה כל השנים בחברת ילדים שומעים. משום כך היא גם אינה שונה מהם כיום. על פניה אינה חרוטה אותה הבעת הילישות האופיינית כל כך לאנשים בעלי מום. בניגוד להורים, המליצו הרופאים לשכן אותה במוסד לילדים חרשי-אילמים. האם סרבה. „ביתי לא תהיה מנודה,” אמרה להם. היא נילחמה בציפורנים, במסירות עיקשת, כדי שעופרה תגדל באחירה רגילה, עם ילדים רגילים, בבית-הספר העממי יהלום ש-ברמת-גן, ולאחר מכן, בתיכון דביר, שם למדה במילגה — בזכות ציוניה הגבוהים.

היום עופרה בת שמונה-עשרה וחצי, ומני הלת כעצמה את הדוקרוב הניצחי עם הגורל האילם. כמעט תמיד היא מנצחת.

הימים הם טפשים

היא שונאת אנשים המרחמים עליה. ההם עושים לה מצב-רוח רע, היא מודה. למח שיחממו? אני נערה בריאה, אני לא מטוסטמת, אני לא מכווערת במיוחד. אני

„לא רוצה!”

מה? להיות דוגמנית ציי לוס, כמובן. אבל זה בדיוק מה שהיא עושה מפעם לפעם, כדי לעשות משהו, ולא להתבטל.